

Daňové a právní zprávy

prosinec 2024

Shape the future
with confidence

Úvodník	02	Právo	05	DPH	10	Judikátové okénko	14
Letošní daňová nadílka		Transakce a přecházející zaměstnanci? Musíte sjednotit mzdové podmínky všech zaměstnanců, a to hned po přechodu		Předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU z ČR		Krajský soud k ovlivnění nezávislé transakce mateřskou společností	
Judikátové okénko	17	Judikátové okénko	20				
Pozitivní rozsudek k nahrazení kapitálu dluhem opírající se o požadavek banky		Zpětné uplatnění osvobození licenčních poplatků k Soudnímu dvoru EU					

Lucie Říhová
lucie.rihova@cz.ey.com
+420 731 627 058

Letošní daňová nadílka

Každoroční poslední, předvánoční úvodník vždy svádí k patetickému bilancování a otřepanému „co nám to zase nadělili“, co dalšího čekat v novém roce, a vrcholí obligátním přáním, ať to všichni zase ve zdraví přežijeme.

Jasně, že to přežijeme. Vždycky jsme to přežili. Navíc letos to bude nuda a šed'. Takže zapaluju první adventní svíčku a otvírám (druhou) láhev a pojdme na to.

V legislativním procesu je aktuálně už jen pár drobných kousků primárně se snažících napravit, co loni Ježíšek úplně nevychytil – benefity a akciové plány. Ale hračka, která nás všechny zabavila na celý rok (ač někteří už jsme si dávno hrát nechtěli) a neskončila v koutě hned na Štěpána, to byla teda parádní. To se musí nechat. Pak novela DPH, ale bez tradičního adrenalinového zážitku přenastavování všech systémů na nové sazby na Silvestra.

A nezapomeňme, že letos máme pod stromečkem ještě poschovávanou celou řadu krásných dáreků z předchozích let. Třeba zrušení neomezeného osvobození prodeje cenných papírů a podílů od 1. 1. 2025. A pak spousta dáreků bez momentu jiskřičky překvapení v dětských očích, ale v duchu „jéé, maminko, podívej, to jsem dostal ale krásný svetr“. Jsou to takové ty domluvené, předem vyzkoušené dárky pro dospělé. Například uhlíkové clo (CBAM), odlesňování (EUDR), dorovnávací daň (Pilíř 2) a související reporting. Víme o nich a konečně je můžeme začít používat. Tak na ně hlavně nezapomeňte!

Vypadá to, že Ježíšek byl letos víc zaneprázdněn v zahraničí, a proto nás trochu odbyl. Hodně naděloval sousedům na Slovensku. Daň z finančních transakcí, zvýšení sazby daně z příjmů pro velké korporace, zvýšení sazeb DPH, sektorové daně, vyšší odvody pojistného. Pak Slováci čeká od nového roku také daň z cukru (resp. slazených nápojů). A vyšší zdanění tabákových produktů. A. C. Pigou, průkopník zdanění negativních externalit, se z tohoto dárku také jistě raduje.

Už méně radosti přinesla nadílka ve Velké Británii, a to zejména v podobě dalšího rozšíření již tak vysokého zdanění dědictví, cílícího tentokrát na zemědělskou půdu. Po vzoru České republiky tak v listopadu vyrazili i britští farmáři do centra britské metropole, samozřejmě s potřebnou technikou. Velká Británie nelení ani na poli efektivního a důsledného výběru již existujících daní. Harry Potter (resp. jeho stínový daňový poplatník Rupert Grint) musí doplatit 1,8 milionu liber po prohrané bitvě s HMRC (v kauze za jiné období prohrál už 1 milion). On i jeho daňová a právní zástupci mávali kouzelnou hůlkou, jak se dalo, ale nebylo to nic platné. Daňová správa trvala na zdanění jeho příjmů mezní sazbou ve výši 52 %, i když byly formálně generovány společnostmi, jejímž byl 100% společníkem. Tento kapitálový příjem by podléhal pouze 10% dani. Český daňový systém koncept rozlišení typu korporátních vs osobních příjmů v případě korporací vykonávajících činnost pouze prostřednictvím 100% společníka nezná. Zatím. Tenhle dárek taky časem dorazí.

Velmi bohatí (resp. dneska hezky označovaní jako „ultra-high-net-worth individuals“) se taky dočkají. Lídři G20 jim koncem listopadu v Rio de Janeiru slíbili pořádné spravedlivé zdanění. Roboti a AI zatím stojí na značkách, protože tam je to pro daňové teoretiky samozřejmě větší oříšek, jak to celé pěkně spravedlivě zdanit (ale makají na tom teprve od 2017, tak jim nechme čas). No a my přízemnější „?-net-worth individuals“ ještě vyhlížíme slíbený dárek rekodifikace českého účetnictví a související daňové úpravy. Myslím, že se budeme moci těšit ještě několikero Vánoc.

Pokud jste teď na svůj seznam přání Ježíkovi chtěli něco dopsat, tak vězte, že letos bude komunikace oboustranná. GFR spustilo tzv. Daňové echo (Nudge letters), což je personalizovaný dopis zasílaný poplatníkům v případech, kdy je na základě dostupných dat identifikována nesrovnalost v jejich daňových povinnostech. Inovativní, inspirované moderními behaviorálními přístupy. Takže to pod stromečkem pořádně prohlédněte, zda tam nějaký ten dopis nezůstal ležet a není z toho nějaká větší nepříjemná nadílka.

Všem našim čtenářům (už je vás přes 5 500 - a za to moc děkujeme!) přejeme zase tradičně „Šťastné a veselé!“

PS: Pokud se trápíte s výběrem dárku pro své obdobně daňově-právně-účetně postižené bližní, tak jim nadělte možnost pravidelného odběru našich novinek [ZDE](#) (ať se tu příští rok sejdem alespoň v dvojnásobném počtu).

Velmi bohatí (resp. dneska hezky označovaní jako „ultra-high-net-worth individuals“) se taky dočkají. Lídři G20 jim koncem listopadu v Rio de Janeiru slíbili pořádné spravedlivé zdanění.

Právo

A background image showing two men in an office setting, shaking hands over a desk. The image is dimmed and has a blue tint. The man on the left is wearing a light-colored shirt, and the man on the right is wearing a dark shirt. They are both smiling. The desk has some papers and a mouse on it. The background shows office shelves and windows.

Ondřej Havránek
Ondrej.Havranek@cz.eylaw.com
+420 703 891 387

Barbora Suchá
barbora.sucha@cz.eylaw.com
+420 704 865 122

Transakce a přecházející zaměstnanci? Musíte sjednotit mzdové podmínky všech zaměstnanců, a to hned po přechodu

Nejvyšší soud ČR se v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2559/2023 zabýval otázkou, zda přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů zakládá ospravedlnitelný důvod pro odlišné zacházení přejímajícího zaměstnavatele s převzatými zaměstnanci v podobě jejich zařazení do výhodnější platové třídy a platového stupně oproti ostatním zaměstnancům téhož zaměstnavatele.

Co žádala zaměstnankyně?

Zaměstnankyně, pracovnice v sociálních službách, žalovala svého bývalého zaměstnavatele pro porušení zásady rovného zacházení. Dožadovala se doplacení platu do výše, kterou zaměstnavatel vyplácel jiným zaměstnankyním na stejné pozici. Tyto zaměstnankyně s vyšším platem k zaměstnavateli přešly v důsledku automatického přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů, ke kterému došlo při sloučení dvou příspěvkových organizací. Měly kratší praxi než žalující zaměstnankyně, ale byly zařazeny do vyšší platové třídy a platového stupně. Podle pravidel stanovených ve svém vnitřním předpisu totiž u stávajících zaměstnanců zaměstnavatel započitatelnou praxi nezohledňoval, zatímco u zaměstnanců převzatých postupoval podle standardních pravidel a započitatelnou praxi bral v potaz.

Co na to zaměstnavatel a Soudní dvůr EU?

Zaměstnavatel tvrdil, že na převzaté zaměstnankyně musel i po přechodu uplatňovat původní pravidla, protože přechod práv a povinností „podle zákoníku práce nesmí být důvodem pro zhoršení platové situace přejímaných zaměstnanců.“ Úprava zákoníku práce vychází ze směrnice EU 2001/23 (o zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů). V souladu s principy této směrnice a běžnou praxí tedy zaměstnavatel srovnávané zaměstnankyně převzal i s podmínkami, které se na ně uplatňovaly u jejich původního zaměstnavatele, včetně platových předpisů, a po přechodu jejich podmínky neměnil. Nerovné zacházení s převedenými zaměstnanci oproti zaměstnancům stávajícím tak bylo dle názoru zaměstnavatele podloženo tímto ospravedlnitelným důvodem.

Jak opakovaně rozhoduje Soudní dvůr EU (například rozsudky C 336/15 nebo C 317/18), směrnice 2001/23 směřuje k zajištění zachování práv zaměstnanců v případě změny zaměstnavatele tím, že jim umožňuje pokračovat v zaměstnání u nového zaměstnavatele za stejných podmínek, jaké byly sjednány s převodcem. Cílem uvedené směrnice je zaručit v co největším možném rozsahu pokračování pracovních smluv nebo pracovních poměrů beze změny s nabyvatelem, aby bylo zabráněno tomu, že dotčení zaměstnanci budou mít méně příznivé postavení pouze v důsledku převodu.

Jak to vidí s právy zaměstnanců při přechodu české soudy?

Soud prvního stupně i soud odvolací daly za pravdu zaměstnankyni, že se vůči ní zaměstnavatel dopustil nerovného zacházení.

Zaměstnavatel se obrátil k Nejvyššímu soudu, ale ani ten se jej nakonec nezastal. Vyšel z povinnosti zaměstnavatele zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci. Zrekapituloval předchozí rozhodovací praxi, že zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení a vyplývá z ní též požadavek, aby vnitřní předpisy či praxe zaměstnavatele bezdůvodně nezvýhodňovaly ani neznevýhodňovaly zaměstnance před ostatními srovnatelnými zaměstnanci. Princip rovnosti zacházení je dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu porušen, pokud odlišnost v zacházení nemá žádné objektivní a odůvodnitelné ospravedlnění.

Dle § 338 zákoníku práce v případě převodu činností zaměstnavatele nebo jiného právního důvodu přecházejí práva a povinnosti z pracovních vztahů v plném rozsahu na přejímajícího zaměstnavatele; práva a povinnosti z kolektivní smlouvy přecházejí na přejímajícího zaměstnavatele na dobu účinnosti kolektivní smlouvy, nejdéle však do konce následujícího kalendářního roku.

Dle Nejvyššího soudu nový zaměstnavatel tato práva a povinnosti přejímá v té kvalitě a s těmi vlastnostmi, jimiž se vyznačovaly u původního zaměstnavatele, včetně podmínek, za kterých je vykonáván sjednaný druh práce. Mění se pouze zaměstnavatel, zatímco vlastní obsah pracovního vztahu zůstává nedotčen. Pracovní vztah převzatých zaměstnanců se nadále jako dosud řídí pracovními a jinými smlouvami těchto zaměstnanců, platnými a účinnými kolektivními smlouvami zavazujícími původního zaměstnavatele, jakož i vnitřními předpisy původního zaměstnavatele.

Může přejímající zaměstnavatel podmínky zaměstnanců po přechodu měnit?

Výše uvedená pravidla dle rozsudku Nejvyššího soudu neznamenaají, že pracovní podmínky převzatých zaměstnanců nemohou být u přejímajícího zaměstnavatele do budoucna měněny.

Přejímající zaměstnavatel je od okamžiku převodu oprávněn - v mezích stanovených zákonem, jinými právními předpisy nebo ujednáním kolektivní smlouvy či individuální smlouvy (dohody) - jednostranně měnit pracovní podmínky převzatých zaměstnanců, bez ohledu na jejich dosavadní nastavení. Může tedy i změnit nebo zrušit vnitřní předpis přijatý původním zaměstnavatelem. Dohodnuté pracovní podmínky z převzatých ujednání individuálních smluv (dohod) je však zaměstnavatel oprávněn měnit jen na základě dohody se zaměstnancem. Práva z kolektivní smlouvy uzavřené původním zaměstnavatelem pak musí zaměstnancům poskytovat po dobu účinnosti kolektivní smlouvy, nejdéle však do konce následujícího kalendářního roku.

„Právní úprava přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nestanoví pro přejímajícího zaměstnavatele žádné výjimky z povinnosti zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci. S výjimkou doby, po kterou je přejímající zaměstnavatel vázán právy a povinnostmi z kolektivní smlouvy, nepřipouští jinou možnost odlišného zacházení s převzatými zaměstnanci oproti ostatním jeho zaměstnancům.“

Zaměstnavatel tedy musí podmínky sjednotit? A dokdy?

Z výše uvedeného Nejvyšší soud dovodil, že po nabytí účinnosti přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů je přejímající zaměstnavatel povinen učinit opatření k odstranění neospravedlnitelných nerovností v oblasti pracovních podmínek a odměňování za práci, vyplývajících z odlišného nastavení práv a povinností převzatých zaměstnanců na jedné straně a ostatních zaměstnanců téhož zaměstnavatele na straně druhé. Musí tak učinit „v době přiměřené.“

Délku přiměřené doby zákoník práce neupravuje. Nejvyšší soud vyšel z toho, že do dvou měsíců po přechodu může zaměstnanec rozvázat pracovní poměr z důvodu podstatného zhoršení pracovních podmínek (s právem na odstupné). O okolnostech znamenajících takové zhoršení se proto dle soudu zaměstnanec zpravidla dozví dříve, a to s takovým předstihem, aby mohl zvážit rozvázání pracovního poměru výpovědí nebo dohodou a případně k němu též přistoupit. Po uplynutí této doby rozdílné zacházení (s výjimkou práv vyplývajících z převzaté kolektivní smlouvy s delší účinností) dle Nejvyššího soudu již nemůže mít objektivní a odůvodnitelné ospravedlnění.

Způsob, jakým ke sjednocení podmínek zaměstnanců dojde (v mezích vymezených právními předpisy a smluvními ujednáními), je výhradně na přejímajícím zaměstnavateli. Právní úprava přechodu dle Nejvyššího soudu nevylučuje (nezakazuje), že by přitom nemohlo dojít k jakémukoliv zhoršení pracovních podmínek převzatých zaměstnanců, a dokonce počítá

s tím, že v souvislosti s přechodem práv a povinností z pracovněprávních vztahů dojde (může dojít) i k podstatnému zhoršení jejich pracovních podmínek.

Jak s tím naložit v praxi?

Převody zaměstnanců nastávají v podnikové praxi poměrně často. Ať už se jedná o různé formy přeměn, prodeje závodů, převody činností zaměstnavatele či jiné transakce. Praxe dosud běžně vycházela z toho, že na pracovní podmínky převedených zaměstnanců se alespoň po nějakou dobu po přechodu k novému zaměstnavateli „nesmí sahat“. Nové vnitřní předpisy se vydávaly již pro všechny zaměstnance, ale obvykle až po určité době po přechodu zaměstnanců.

Nejvyšší soud ale nyní dovodil, že zásada rovného zacházení se zaměstnanci je přednější. A podmínky stávajících a převzatých zaměstnanců by měly být sjednoceny prakticky hned. Přesně řečeno, s dostatečným předstihem před uplynutím doby dvou měsíců od přechodu. Sjednocení je nutné i tehdy, když by to znamenalo zhoršení podmínek – pak má zaměstnanec možnost do dvou měsíců po přechodu rozvázat pracovní poměr a domáhat se vyplacení odstupného ve výši jednoho až tří průměrných měsíčních výdělků dle své seniority (jako při organizačních změnách).

Otázku, jak by se k možnosti zhoršení podmínek postavil Soudní dvůr EU, ponecháme stranou. Pro českou transakční praxi je nyní důležitější, že jakékoli nerovné zacházení se zaměstnanci po přechodu znamená pro zaměstnavatele reálné riziko, že se zaměstnanci s nižší odměnou úspěšně soudní cestou domohou náhrady škody a doplacení odměny do výše svých lépe ohodnocených kolegů vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty. Za porušení zásady rovného zacházení se všemi zaměstnanci hrozí zaměstnavateli také pokuta ze strany Inspekce práce do výše jednoho milionu korun.

Pokud má tedy zaměstnavatel podmínky odměňování nastavené jednostranně, tedy vnitřními předpisy nebo mzdovými výměry, musí bezprostředně po přechodu vydat nové dokumenty, které stanoví odměnu rovně pro všechny zaměstnance. V souladu se zásadou, že zaměstnanci mají právo na stejnou odměnu za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty. Může přitom dle Nejvyššího soudu některé skupině zaměstnanců odměnu i snížit, pak ale musí počítat s variantou jejich odchodu z důvodu přechodu.

V případě dvoustranně sjednaných mezd a jakýchkoli dalších složek odměňování či pracovních podmínek je situace pro zaměstnavatele ještě složitější. Pracovní smlouvy či jiné individuální dohody je možné měnit pouze se souhlasem zaměstnance. V praxi tedy zaměstnavateli nezbyde nic jiného než dorovnat mzdy hůře placených zaměstnanců na vyšší úroveň. To může znamenat značné náklady.

S výše uvedeným je potřeba počítat již ve fázi plánování jakékoli transakce, při které může dojít k přechodu zaměstnanců. Firmy musí pečlivě analyzovat pracovní právní nároky přecházejících zaměstnanců a porovnat je s nároky zaměstnanců nabyvatele a zároveň si pro účely nastavení optimálního postupu sjednocení podmínek ujasnit, jestli se jedná o nároky z jednostranných dokumentů, které mohou měnit flexibilně, z dvoustranných individuálních dokumentů, kde ke změně potřebují souhlas zaměstnance, nebo z kolektivní smlouvy, která je po dobu své účinnosti jediným akceptovatelným důvodem rozdílného zacházení s převedenými zaměstnanci.

V případě dalších dotazů se, prosím, obraťte na autory článku nebo na další členy advokátní kanceláře EY Law či týmu EY, se kterými spolupracujete.

Nejvyšší soud ČR vydal 29. srpna 2024 poměrně přelomový rozsudek týkající se přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů zaměstnanců. Navzdory běžné praxi a judikatuře Soudního dvora EU dovedl povinnost zaměstnavatele sjednotit mzdové podmínky všech zaměstnanců nejpozději do 2 měsíců od přechodu s tím, že připustil i zhoršení podmínek přecházejících zaměstnanců. Pokud plánujete jakoukoli transakci, v jejímž rámci může dojít k přechodu zaměstnanců na jiného zaměstnavatele, doporučujeme vaší pozornosti závěry tohoto rozsudku, které mohou mít obecný přesah do všech podobných projektů.

DPH

Stanislav Kryl
stanislav.kryl@cz.ey.com
+420 731 627 021

Otakar Souček
otakar.soucek@cz.ey.com
+420 225 335 573

Předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU z ČR

Za poslední 2 roky, přesněji řečeno od 1. ledna 2023 došlo Soudnímu dvoru EU (SDEU) celkem 24 žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce majících původ v České republice. Osm z nich se týká daňové a celní problematiky. Pojďme se na těchto 8 otázek vzešlých z tuzemských soudních sporů a týkajících se výkladu evropského práva nyní blíže podívat.

Přehled

Šest ze zmíněných osmi předběžných otázek týkajících se daní a cla položil SDEU Nejvyšší správní soud (NSS), zbylé dvě potom Krajský soud v Ostravě. Polovina otázek se týká celní problematiky, tři jsou z oblasti DPH a poslední se týká energetické daně z elektřiny. Jednu z těchto otázek již stihl SDEU zodpovědět, zatímco zbylých sedm je stále ve fázi projednávání.

Daň z přidané hodnoty

První dvě otázky se týkají zařazení elektrického vozíku SELVO 4800 do kombinované nomenklatury (KN), podle které se určuje sazba cla.

Jde o to, zda může být tento vozík zařazen do čísla KN pro invalidní vozíky s celní sazbou 0 %, nebo zda se jedná o elektrický skútr s 10% sazbou cla. Předmětné vozíky umožňují hendikepovaným osobám s lehčím postižením snazší pohyb oproti běžným invalidním vozíkům. Nejprve vznesl předběžnou otázku NSS v březnu roku 2023¹, když posuzoval dovozy v období roku 2013-2016. O 6 měsíců později se zeptal i Krajský soud v Ostravě², který posuzoval dovozy v roce 2021. V mezidobí totiž Evropská komise vydala prováděcí nařízení³, ve kterém explicitně vyloučila z nulového cla vozíky, které se mohou pohybovat rychlostí 15 km/hod. Zdá se, že celní správa na dovozce předmětných vozíků „zaklekla“. SDEU bude proto rozhodovat o jejich sazebním zařazení již potřetí⁴.

1 C-129/23 BG Technik

2 C-567/23 BG Technik II

3 Prováděcí nařízení Komise EU 2021/1367

4 Viz případ C-198/15 Invamed Group

Krajský soud v Ostravě položil také předběžnou otázku týkající se antidumpingového cla⁵. Ocelové trubky byly nejprve dovezeny z Číny do Indie, kde byly zastudena opracovány. Otázkou je, zda takováto změna splňuje definici „podstatného zpracování nebo opracování“, aby mohlo dojít ke změně původu zboží (v toto případě z čínského na indické). Na zboží indického původu se totiž antidumpingové clo nevztahuje.

Poslední otázkou týkající se cla je dotaz NSS⁶, zda se obnoví původní celní dluh z důvodu omylu i v případě, kdy celní úřad zboží nesprávně sazebně zařadí. Jedná o procesní případ, kdy dovozce deklaroval dovážené elektronické výrobky nejprve do KN s celní sazbou 8,7 % a následně podal žádost o změnu zařazení do KN s celní sazbou 0 %. Celní úřad vyhověl žádosti a vyměřené clo vrátil, nicméně při pozdější kontrole došel k závěru, že původní zařazení bylo správné a celní dluh obnovil. Otázkou však zůstává, zda nesprávná úvaha celního orgánu o zařazení zboží může být považována za „omyl“.

Daň z přidané hodnoty

Další předběžné otázky se týkají oblasti DPH. První z nich vyvstala ze situace, kdy odlišné právní entity poskytovaly v ČR internetové připojení, a to každá svým zákazníkům⁷. Vzájemně při tom však spolupracovaly a řídila je jedna fyzická osoba. Správce daně za tím viděl faktickou existenci společnosti (sdružení osob nemající právní osobnost) a české entitě, plátcí DPH, jakožto jejímu určenému společníkovi, v souladu s tehdy platnou českou legislativou⁸ dopočetl DPH i z výnosů ostatních členů společnosti, kteří nebyli plátcí DPH. Otázka položená NSS zní, zda není tato speciální vnitrostátní právní úprava v rozporu se Směrnicí o společném systému DPH.

5 C-86/24 CS STEEL

6 C-330/24 Celní jednání Zelinka

7 C-796/23 Česká síť

8 Tato úprava již byla zrušena. Nově každý společník odpovídá za plnění svých daňových povinností samostatně.

9 C-276/24 KORNEO (insolvenční správce úpadce – společnosti FAU s.r.o.)

10 C-513/24 Oblastní nemocnice Kolín

11 C-133/23 Omya CZ

SDEU bude také zodpovídat další dotaz NSS⁹, a to zda Směrnice o společném systému DPH ve spojení s obecnou zásadou proporcionality brání ručení za nezaplacenou DPH příjemcem plnění v případě, kdy už mu byl odepřen nárok na odpočet daně z téže transakce z důvodu zapojení do daňového podvodu. Český správce daně totiž tvrdí, že každý z těchto institutů má odlišný cíl a nejedná se o alternativní postupy. Daňový subjekt na straně druhé z pochopitelných důvodů odmítá, aby se veřejný rozpočet obohacoval o duplicitně stanovenou daň.

Neméně zajímavou otázkou vznesenou NSS¹⁰ je, zda má plátc, který uskutečňuje jak plnění nezakládající nárok na odpočet daně na vstupu, tak plnění, která ho zakládají, krácený nárok na odpočet ze vstupů vyžadovaných jako minimální technické vybavení. Přestože se otázka týká zdravotnického zařízení, lze čekat, že SDEU vnese více světla do přiřazování přijatých plnění k uskutečněným.

Energetické daně

Již v březnu roku 2023 položil NSS také otázku¹¹, zda je elektřina využívaná pro pohon strojů ke zpracování (mletí a drcení) vytěženého vápence v kamenolomu a v blízkých zpracovatelských provozech považována za „elektřinu používanou k mineralogickým postupům“. Ta je totiž vyňata z působnosti Směrnice o zdanění energetických produktů a elektřiny, a tím pádem není předmětem energetické daně.

Jako jediná ze všech výše popsaných je tato otázka Soudním dvorem EU již zodpovězena. Závěr je takový, že mineralogický postup musí spočívat v podstatné mechanické, fyzikální či chemické přeměně materiálu, nikoliv pouze ve zmenšení jeho velikosti.

Pokud budete mít k výše uvedenému tématu jakékoliv otázky, kontaktujte prosím autory článku nebo svůj oblíbený poradenský tým.

SDEU bude také zodpovídat další dotaz NSS, a to zda Směrnice o společném systému DPH ve spojení s obecnou zásadou proporcionality brání ručení za nezaplacenou DPH příjemcem plnění v případě, kdy už mu byl odepřen nárok na odpočet daně z téže transakce z důvodu zapojení do daňového podvodu. Český správce daně totiž tvrdí, že každý z těchto institutů má odlišný cíl a nejedná se o alternativní postupy. Daňový subjekt na straně druhé z pochopitelných důvodů odmítá, aby se veřejný rozpočet obohacoval o duplicitně stanovenou daň.

Judikátové okénko

Tibor Borodáč
tibor.borodac@cz.ey.com
+420 735 729 225

Krajský soud k ovlivnění nezávislé transakce mateřskou společností

Krajský soud v Hradci Králové (KS) se v nedávno vydaném rozsudku vyjádřil k doměrku správce daně z titulu ztrátové výroby dle příkazu zahraniční mateřské společnosti. Jádrem sporu byla otázka funkčního a rizikového profilu české společnosti, konkrétně zda byla společnost oprávněna nést ztrátu ze své výrobní činnosti v souladu s ustanovením § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů (ZDP).

Situace

- ▶ Česká společnost („společnost“) byla v období 2016/2017 členem nadnárodní japonské skupiny a její hlavní činností byla výroba dílů a součástek pro automobilový průmysl.
- ▶ Společnost dodávala své výrobky spojeným osobám i externím zákazníkům.
- ▶ Společnost vykázala za období 2016/2017 ztrátu ze své výrobní činnosti.
- ▶ Správce daně doměřil společnosti daň z příjmů právnických osob za období 2016/2017, jelikož dle jeho názoru byla za tuto ztrátu odpovědná japonská mateřská společnost, která ji měla české společnosti kompenzovat.

Pohled správce daně

- ▶ Správce daně vyhodnotil, že česká společnost je výrobce s omezenými funkcemi a riziky, který by měl dosahovat stabilní rutinní zisk, a ne ztrátu.
- ▶ Dle správce daně byly zásadní funkce strategického řízení, plánování, vyjednávání se zákazníky či cenotvorba vykonávány či přímo řízeny mateřskou společností, a to prostřednictvím vrcholového managementu společnosti.
- ▶ Správce daně konstatoval, že vztah mezi společností a mateřskou společností lze označit jako řízenou transakci komplexní výroby prováděnou společností v souladu s § 23 odst. 7 ZDP. Správce daně identifikoval tzv. fiktivní (hypotetickou) transakci mezi společností a její mateřskou společností.

- ▶ V této souvislosti správce daně poukázal na to, že ačkoliv společnost prodávala své výrobky spojeným osobám i nezávislým stranám, veškerá jí realizovaná výroba vycházela ze zakázek a objednávek obdržených na základě vyjednávání a z titulu rozhodovacích pravomocí mateřské společnosti.
- ▶ Správce daně zdůraznil, že vzhledem k funkčnímu a rizikovému profilu společnosti (výrobce s omezenými funkcemi a riziky) měl být společnosti v předmětném zdaňovacím období kompenzován mateřskou společností rozdíl mezi dosaženou a tržně obvyklou ziskovostí srovnatelných nespojených společností.

Pohled společnosti

- ▶ Společnost namítala, že správce daně jí nesprávně označil za výrobce s omezenými funkcemi a riziky. Argumentovala, že je tzv. licencovaným výrobcem (tj. výrobcem odpovědným za klíčové funkce a nesoucím klíčová rizika, včetně tržního a kapacitního).
- ▶ Dále společnost argumentovala, že správce daně neprokázal existenci fiktivní transakce s její mateřskou společností, na základě které jí doměřil daň.
- ▶ Dle společnosti správce daně nedoložil a neprokázal, že mateřská společnost ovládala a fakticky řídila společnost prostřednictvím jí dosazených osob, ani jak jí způsobila ztrátu, za což by měla zaplatit kompenzaci.

Co na to KS?

- ▶ KS potvrdil závěry správce daně a žalobu společnosti zamítl.
- ▶ KS uznal, že správce daně oprávněně identifikoval hypotetickou

transakci na základě analýzy vztahů mezi společností a její mateřskou společností. KS se přiklonil k závěrům správce daně, že mateřská společnost vykonávala veškeré strategické funkce, v rámci kterých vyjednávala s externími zákazníky a zajišťovala objednávky pro společnost.

- ▶ KS existenci fiktivní (hypotetické) transakce opřel také o personální propojenost vrcholného managementu společnosti (např. prezident a viceprezident), který tvořili japonští pracovníci vyslaní mateřskou společností. Nad těmito pracovníky již nebyla žádná pozice, ze které by mohli být ze strany české společnosti řízení.
- ▶ KS podpořil závěr správce daně, že společnost má charakter výrobce s omezenými funkcemi a riziky, přičemž nepřijal argumentaci společnosti o jejím širším funkčním a rizikovém profilu.
- ▶ Společnost dle KS neprokázala, že má kontrolu nad riziky ve smyslu Směrnice OECD o převodních cenách, kdy platí, „že kontrola nad riziky by se měla chápat jako schopnost a oprávnění rozhodovat o přijetí daného rizika a rozhodovat, zda a jak na riziko reagovat, například načasováním investic, povahou programů vývoje, návrhem marketingových strategií či nastavením úrovně výroby“.

Co si z toho vzít?

I když se v tomto případě řešily další hezké kousky jako stanovení referenční ceny, výběr metody převodních cen či vhodnost použití statistických metod (mezikvartilové rozpětí), z našeho pohledu nebyly až tak zajímavé, jelikož již byly mnohokrát projudikovány. Stěžejním faktem byla za nás argumentace o zaměstnancích vyslaných mateřskou společností, prostřednictvím kterých měla být společnost (také) řízena.

Na základě našich zkušeností řada tuzemských společností využívá podobnou strukturu vedení, kdy klíčové pozice zastávají zaměstnanci vyslaní mateřskou společností. Tato praxe však může být, i s ohledem na toto rozhodnutí, daňovými orgány interpretována jako důkaz ovládní dceřiné společnosti. Doporučovali bychom proto českým dceřiným společnostem nadnárodních skupin věnovat této oblasti zvýšenou pozornost.

Toto rozhodnutí je dalším střípkem ze série rozhodnutí soudů zabývajících se příkazem mateřské společnosti a související případné kompenzace. Navazuje na stávající trend, kdy se daňové úřady zabývají touto problematikou čím dál více - někdy v menší, někdy ve větší hloubce a detailu.

Po nedávných pozitivních rozsudcích to v tomto případě nedopadlo pro poplatníka dobře - alespoň prozatím. Nechme se překvapit, zda a jak se s výše uvedeným případně vypořádá Nejvyšší správní soud.

V případě dotazů kontaktujte autora článku nebo poradenský tým EY, se kterým spolupracujete.

Krajský soud konstatoval, že ačkoliv česká společnost prodávala své výrobky i nezávislým stranám, veškerá její výroba vycházela ze zakázek a objednávek obdržených na základě vyjednávání a z titulu rozhodovacích pravomocí japonské mateřské společnosti. Společnost tak dle KS realizovala pro svou mateřskou společnost fiktivní, resp. hypotetickou výrobní službu ústící ve ztrátovou výrobu, jež jí měla být kompenzována.

Radek Matušík
radek.matustik@cz.ey.com
+420 603 577 841

Jakub Tměj
jakub.tmej@cz.ey.com
+420 735 729 372

Pozitivní rozsudek k nahrazení kapitálu dluhem opírající se o požadavek banky

Přinášíme vám zajímavý rozsudek řešící otázku zneužití práva za situace, kdy dluh nahrazuje kapitál společnosti.

Co se stalo a jaký byl pohled správce daně?

- ▶ Řešil se rok 2017.
- ▶ Společnost A byla vlastněna společností B, přičemž majoritním společníkem společnosti B byla fyzická osoba C (tato fyzická osoba byla rovněž jednatelem společnosti A).
- ▶ Společnost B rozhodla o snížení kapitálu společnosti A (primárně v položce ostatní kapitálové fondy) ve výši cca 90 mil. Kč.
- ▶ Následně společnost A emitovala tzv. korunové dluhopisy ve výši cca 130 mil. Kč (splatnost 10 let a výnos 12 % p.a.), přičemž tyto dluhopisy byly upsány fyzickou osobou C.
- ▶ Dle našeho chápání byl tak kapitál společnosti A ve výši cca 90 mil. Kč fakticky nahrazen dluhem z korunových dluhopisů.
- ▶ S určitým časovým odstupem byl společnosti A poskytnut úvěr ve výši 4 mil. EUR bankou Z.

- ▶ Správci daně se toto nelíbilo – doměřil srážkovou daň z úroků z daných korunových dluhopisů s argumentem zneužití práva, k němuž mělo dojít z jeho pohledu účelovou emisí korunových dluhopisů. Správce daně emisi považoval za nevýhodnou, nevhodnou, postrádající ekonomický smysl a účel a jejím výsledkem bylo vysoké zatížení společnosti nákladovými úroky a zisk nezdaněných příjmů z dluhopisových úroků. Dle správce daně společnost emisí dluhopisů žádné finanční prostředky nezískala, ty pouze protekly skrze její bankovní účty, aniž by jakkoli ovlivnily výši jejích disponibilních finančních prostředků.

Jaký byl pohled společnosti?

- ▶ Společnost nesouhlasila s hodnocením správce daně – provedené transakce měly dle společnosti svůj racionální ekonomický důvod a nemohlo se tak jednat o zneužití práva. Společnost mimo jiné argumentovala, že

- ▶ banky z důvodu snížení rizika poskytnutého dlouhodobého úvěru vyžadovaly navýšení zajištění, což společnost vedlo ke změně struktury pasiv – tato změna na základě doporučení banky spočívala ve snížení podílu nevyplacených zisků minulých let na celkovém financování a v emisi dluhopisů, jejichž splacení mělo být podřízeno bankovním úvěrům, přičemž úroky z dluhopisů pak měly být reinvestovány zpět do skupiny;
- ▶ v důsledku emise tak byla společnost optikou bank považována za bonitního dlužníka a byly jí poskytnuty dlouhodobé úvěry, přičemž banka analyzovala příjmy z emise dluhopisů jako složku vlastního kapitálu s tím, že úroky v důsledku jejich reinvestice neměly dopad na cash-flow společnosti;
- ▶ dlouhodobý závazek společnosti z titulu výplaty kapitálu by po dobu jeho neuhrazení generoval úrokové náklady, které by i bez emise dluhopisů snižovaly základ daně společnosti – samotná emise dluhopisů tak představovala pouze změnu formy či transformaci existujícího závazku z prostého závazku vůči mateřské společnosti na závazek z upsaných dluhopisů. Nebyla to tedy emise dluhopisů, která dala vznik „jistině“ dluhu, a je tudíž zcela irelevantní, zda se tento úrok hradí z původního závazku, nebo z úvěru, půjčky či dluhopisů, do kterých byl závazek transformován.

Pohled krajského soudu

- ▶ Soud se postavil na stranu společnosti – svůj závěr opřel zejména o následující:
- ▶ Soud poukázal na čestné prohlášení poradce firemních zákazníků v bance Z, ze kterého vyplývá, že jednal s fyzickou osobou C ohledně možnosti poskytnutí dlouhodobého financování a že tato jednání vedla ke společnému závěru o nutnosti restrukturalizace pasiv – snížení vlastního kapitálu a navýšení cizích zdrojů ve formě

podřízených dluhopisů. Tato restrukturalizace byla pro banku akceptovatelná s tím, že splňuje parametry vhodného nástroje pro dlouhodobé zajištění.

- ▶ Ve spolupráci s bankou Z společnost emitovala podřízené a nepřevoditelné korunové dluhopisy, přičemž bylo ujednáno, že emitované dluhopisy budou podřízeny bankovním úvěrům a vyplácené úroky z dluhopisů budou použity k reinvestici do skupiny společností tak, aby cash-flow společnosti bylo stabilní.
- ▶ Administrátorem i manažerem emise byla banka Z, přičemž dluhopisy se pro účely bankovní analýzy chovaly jako složka vlastního kapitálu a ovlivňovaly ukazatel jeho míry. Změna struktury pasiv společnosti byla pro banku dostatečným předpokladem a zárukou pro další poskytování bankovního financování na dlouhodobé bázi. Společnost tak emisí splnila podmínky pro poskytnutí dlouhodobého úvěru v maximální výši 4 mil. EUR.
- ▶ Z předmětné smlouvy o úvěru plyne závazek společnosti udržovat míru vlastního kapitálu ve výši min. 25 %, kam se zahrnují mj. vydané dluhopisy, „u nichž je výplata jmenovité hodnoty možná až po splacení všech závazků vůči bance“.
- ▶ Krajský soud na tomto základě dospěl k závěru, že společnost díky emisi korunových dluhopisů získala bankovní úvěr ve výši 4 mil. EUR, z něhož prokazatelně financovala svou další podnikatelskou činnost.
- ▶ Správce daně se dle soudu tímto bankovním úvěrem nijak blíže nezabývá, přitom nepochybuje, že společnost tyto finanční prostředky získala. Uvádí pouze, že byl součástí uměle vytvořených podmínek emise, aniž by jakkoli reflektoval skutečnost, že společnost tímto způsobem volné finanční prostředky díky emisi dluhopisů skutečně získala, tedy že samotná emise byla prostředkem k zisku volných finančních prostředků.

- Správce daně za daných okolností tedy dle soudu neprokázal, že by stěžejním důvodem zvolené strategie, tj. emise dluhopisů za účelem zisku bankovního úvěru, byl zisk daňového zvýhodnění.

Co si z toho vzít?

Zdá se, že české soudy přisuzují pohledu bankovních institucí opravdu velkou váhu při posuzování transakcí typu stlačení dluhu či nahrazení kapitálu dluhem. Pozornost by měla být věnována detailnímu kontextu toho kterého požadavku a související dokumentaci. Rádi vám v této souvislosti budeme nápomocni.

V případě dotazů kontaktujte autory článku nebo poradenský tým EY, se kterým spolupracujete.

Zdá se, že české soudy přisuzují pohledu bankovních institucí opravdu velkou váhu při posuzování transakcí typu stlačení dluhu či nahrazení kapitálu dluhem. Pozornost by měla být věnována detailnímu kontextu toho kterého požadavku a související dokumentaci.

Radek Matušík
radek.matustik@cz.ey.com
+420 603 577 841

Jakub Tměj
jakub.tmej@cz.ey.com
+420 735 729 372

Zpětné uplatnění osvobození licenčních poplatků k Soudnímu dvoru EU

Přinášíme vám zajímavou aktuální informaci ohledně podmínek uplatnění osvobození dle směrnice o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států („EU I-R Směrnice“ nebo „Směrnice“).

O co jde?

- ▶ Společnost požádala o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození od daně z příjmů z licenčních poplatků dle § 38nb zákona o daních z příjmů (ZDP) implementujícího osvobození dle EU I-R Směrnice, a to za zdaňovací období kalendářních roků 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018.

Pohled správce daně

- ▶ Správce daně jí právo na toto osvobození přiznal za zdaňovací období 2017 a 2018, ve vztahu k ostatním obdobím žádosti zamítl. Společnost totiž o osvobození požádala v průběhu června 2019, což bylo podle správce daně pro roky 2014, 2015 a 2016 po dvouleté lhůtě.

Pohled městského soudu

- ▶ Společnost se proti rozhodnutí správce daně bránila žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze. Dle městského soudu správce daně při posuzování žádosti správně uplatnil dvouletou lhůtu.
- ▶ Prostřednictvím § 38nb ZDP byla do ZDP transponována EU I-R Směrnice. ZDP sice sám lhůtu k podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození příjmů neupravuje, tato lhůta nicméně dle městského soudu vyplývá z čl. 1 odst. 15 věty čtvrté Směrnice¹². Dle tohoto ustanovení činí lhůta k podání žádosti nejméně dva roky ode dne platby licenčních poplatků. Toto ustanovení Směrnice nevymezuje konkrétní lhůtu k podání žádosti, ale stanovuje minimální standard.

12 Čl. 1 odst. 15: Pokud společnost plátce nebo stálá provozovna provedly srážku daně u zdroje v případě, kdy mělo dojít k osvobození od daně dle tohoto článku, vzniká nárok na vrácení takto sražené daně. Členský stát může požadovat skutečnosti uvedené v odstavci 13. Žádost o vrácení daně musí být předložena ve stanovené lhůtě. Tato lhůta trvá nejméně dva roky ode dne platby úroků či licenčních poplatků.

- ▶ Protože ve vnitrostátním právu nebyla v této souvislosti žádná lhůta zakotvena, uplatní se podle městského soudu v souladu s judikaturou Soudního dvora EU (SDEU) přímý účinek Směrnice – lhůta k podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození tak činí právě dva roky.
- ▶ Rovněž Nejvyšší správní soud (NSS)¹³ již dříve podle městského soudu vyslovil, že čl. 1 odst. 15 je potřeba vykládat v tom smyslu, že okamžikem naplnění požadavků pro osvobození od daně počíná běžet dvouletá lhůta, během které lze požádat o vydání rozhodnutí dle § 38nb ZDP. A obdobně lze také osvobození požadovat zpětně pouze ve vztahu k takto vymezenému období dvou let.

Pohled společnosti

- ▶ Proti rozsudku městského soudu podala společnost kasační stížnost k NSS.
- ▶ Nesouhlasí s aplikací vertikálního přímého účinku čl. 1 odst. 15 Směrnice, jelikož je v jejím případě uplatňován v rozporu s judikaturou SDEU sestupně a v její neprospěch.
- ▶ Městský soud i správce daně dle společnosti nerozlišují jednotlivé pojmy Směrnice a ZDP a zaměňují je. ZDP ani Směrnice neupravují lhůtu pro doložení skutečností vyžadovaných EU I-R Směrnicí, ani lhůtu pro podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození dle § 38nb ZDP. Lhůta obsažená v čl. 1 odst. 15 EU I-R Směrnice stanovuje minimální délku lhůty pro vrácení již sražené daně, nikoli pro podání žádosti o vydání rozhodnutí.

- ▶ Žádostí o vrácení daně dle čl. 1 odst. 15 EU I-R Směrnice je optikou vnitrostátního práva daňové přiznání. Tomu dle společnosti odpovídá i znění čl. 1 odst. 15, který minimální lhůtu počítá od platby licenčních poplatků, nikoli od faktického naplnění požadavků pro osvobození od daně. Toto ustanovení tedy nelze použít za situace, kdy ke srážce daně ještě nedošlo, protože doposud nemůže dojít k vrácení daně.
- ▶ Vnitrostátní právo přitom dle společnosti upravuje vlastní lhůty pro vrácení sražené daně, a to lhůtu pro stanovení daně a lhůtu pro placení daně. Není tedy důvod pro přímý účinek EU I-R Směrnice.

Pohled NSS

- ▶ NSS má o výkladu EU I-R Směrnice pochybnosti, a proto se rozhodl předložit SDEU předběžnou otázku.
- ▶ První předkládanou otázkou je, zda lze EU I-R Směrnicí vykládat v tom smyslu, že umožňuje státu zdroje na základě rozhodnutí dle článku 1 odst. 12 přiznávat osvobození od daně také za období, které předcházelo okamžiku předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat, případně okamžiku vydání samotného rozhodnutí¹⁴.

13 Viz rozsudek 3 Afs 250/2016-40 ze dne 4. ledna 2018.

14 Čl. 1 odst. 12: Stát zdroje může podmínit osvobození od daně dle této směrnice rozhodnutím, jímž přizná osvobození od daně na základě osvědčení potvrzujícího splnění požadavků uvedených v tomto článku a v článku 3. Rozhodnutí o osvobození od daně je vydáno nejpozději do tří měsíců od předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat, a je platné nejméně jeden rok od vydání.

- ▶ První otázka tedy míří na možnost faktické zpětné konvalidace předchozího nesražení daně v případě, kdy poplatník ex post doloží, že byly dány podmínky osvobození. Pouhým textualistickým výkladem nelze dle NSS z české jazykové verze EU I-R Směrnice dovodit, že by unijní zákonodárce zavedení takové praxe v členských státech předpokládal či přípouštěl. Dovodit nicméně dle NSS nelze ani to, že by její existenci zakazoval.
- ▶ NSS má nicméně pochybnosti o tom, zda je takový výklad přípustný. Legislativní konstrukce EU I-R Směrnice dle NSS naznačuje, že rozhodnutí dle čl. 1 odst. 12 má spíše sloužit pouze k zajištění formální deklarace naplnění kritérií pro přiznání osvobození s účinky pro futuro.
- ▶ NSS rovněž nepovažuje za jednoznačné, zda je k rozhodnutí o přiznání osvobození dle čl. 1 odst. 12 EU I-R Směrnice potřeba přistupovat jako k materiální, anebo formální podmínce přiznání osvobození. V případě, že by vydání rozhodnutí o přiznání osvobození bylo podmínkou materiální, možnost přiznávat osvobození pro období, kdy daňový subjekt tímto rozhodnutím ještě nedisponoval, by byla pojmově zcela vyloučena. Vyjasnění povahy rozhodnutí o přiznání osvobození tak může být předpokladem pro zodpovězení první předkládané předběžné otázky.
- ▶ Pokud nicméně SDEU zodpoví první předběžnou otázku kladně, pokládá NSS druhou, navazující otázku. Jejím předmětem je, zda vyplývá z EU I-R Směrnice, ať už přímo nebo nepřímo, jakákoli lhůta pro podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození dle čl. 1 odst. 12 EU I-R Směrnice, případně jakékoli časové omezení ohledně toho, za jaké období předcházející podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození lze přiznat osvobození od daně.
- ▶ NSS má pochybnost o tom, zda z čl. 1 odst. 15 EU I-R Směrnice lze dovozovat existenci jakékoli lhůty relevantní pro podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození. Dle NSS čl. 1 odst. 15 EU I-R Směrnice zakotvuje minimální standard, tj. pravidlo, jehož adresáty jsou členské státy při transpozici Směrnice a které není možné vykládat za užití sestupného vertikálního účinku jako vymezení lhůty pro podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození.

- ▶ NSS má pochybnost o tom, že přímo z ustanovení EU I-R Směrnice vyplývá jakákoli lhůta, která by časově ohraničovala jednak období, v rámci něhož lze žádat o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození, a jednak období, ve vztahu k němuž lze osvobození od daně přiznat.
- ▶ K vlastní předchozí judikatuře na toto téma (viz výše) se NSS v předkládajícím usnesení nevyjadřuje.

Co si z toho vzít?

Možnost zpětně žádat správce daně o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození od daně z příjmů z licenčních poplatků dříve obecně připustil Nejvyšší správní soud (č.j. 3 Afs 250/2016 - 40). Nově předložená předběžná otázka může být chápána jako zpřesnění, za které období lze zpětně žádat nebo - v závislosti na pohledu SDEU - bohužel také jako uzavření této možnosti.

Ve hře je tedy jak potenciálně dobrá zpráva, tak možná i špatná zpráva pro poplatníky ve vztahu k aplikaci osvobození dle EU I-R Směrnice. Budeme se těšit na rozuzlení této věci a v mezidobí s vámi rádi prodiskutujeme praktické doporučení pro vaši konkrétní situaci.

Pokud vás tato oblast zajímá, obraťte se prosím na autory článku nebo na poradenský tým, se kterým obvykle spolupracujete.

Zodpovězení předběžných otázek Nejvyššího správního soudu Soudním dvorem EU může mít zásadní dopad na praktickou aplikaci zpětného uplatnění osvobození dle směrnice o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států.

KONTAKTY

V případě jakýchkoliv dotazů se prosím obraťte na svého kontaktního partnera nebo manažera.

Zdanění společností

Lucie Říhová +420 731 627 058
Libor Frýzek +420 731 627 004
Ondřej Janeček +420 731 627 019
Jana Wintrová +420 731 627 020
Radek Matušík +420 603 577 841

DPH a cla

David Kužela +420 731 627 085
Stanislav Kryl +420 731 627 021

Zdanění fyzických osob

Martina Kneiflová +420 731 627 041
Ondřej Polívka +420 731 627 088

Právo

Ondřej Havránek +420 703 891 387

EY

+420 225 335 111
ey@cz.ey.com
www.ey.com/cz

Přihlášení k odběru

Pokud si přejete, aby naše daňové a právní zpravodajství dostával na e-mail i někdo z Vašich kolegů či známých, prosím přepošlete mu tento e-mail a může se přihlásit k odběru [zde](#).

Odhlášení z odběru

Nepřejete-li si odebrat Daňové a právní zprávy EY, prosím kontaktujte Marii Kotalíkovou: marie.kotalikova@cz.ey.com.

EY | Building a better working world

Smyslem EY je přispívat k tomu, aby svět fungoval lépe. Proto pomáháme klientům, našim zaměstnancům i širšímu společenství vytvářet dlouhodobé hodnoty a posilovat důvěru v kapitálové trhy.

Týmy odborníků EY, vybavené nejmodernějšími technologiemi, působí ve více než 150 zemích celého světa – provádějí audity a poskytují klientům širokou poradenskou podporu, která jim umožňuje růst, transformovat se a efektivně fungovat.

Naši auditoři, konzultanti, právní a daňoví poradci i odborníci na strategické a transakční poradenství si kladou ty správné otázky a dokážou najít ty správné odpovědi na složité problémy dnešního světa.

Název EY zahrnuje celosvětovou organizaci a může zahrnovat jednu či více členských firem Ernst & Young Global Limited, z nichž každá je samostatnou právnickou osobou. Ernst & Young Global Limited je britská společnost s ručením omezeným garancí, která neposkytuje služby klientům. Informace o tom, jak EY shromažďuje a používá osobní údaje, a o právech fyzických osob stanovených právními předpisy o ochraně osobních údajů jsou k dispozici na ey.com/privacy. Členské firmy EY neposkytují právní služby v zemích, kde to zákon neumožňuje. Podrobnější informace o naší organizaci najdete na našich webových stránkách ey.com.

© 2024 Ernst & Young, s.r.o. | EY Law advokátní kancelář, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.

ED None

Tento materiál má pouze všeobecný informační charakter, na který není možné spoléhat se jako na poskytnutí účetního, daňového ani jiného odborného poradenství. V případě potřeby se prosím obraťte na svého konkrétního poradce.

ey.com

Víte, že:

- ▶ Daňová správa spouští „přátelské poštouchnutí“? [↗](#)
- ▶ Nejvyšší správní soud zamítl odpočet na podporu výzkumu a vývoje z důvodu nesplnění formálních požadavků? [↗](#)
- ▶ Návrh nového zákona o účetnictví přináší zásadní koncepční změny v ocenění aktiv? [↗](#)
- ▶ ÚOHS a EK se zaměřují na dohody omezující soutěž na trhu práce? [↗](#)
- ▶ EUDR legislativa vyžaduje vytvoření nových kódů v TARICu, které budou zajímat všechny firmy snažící se o získání některé z legislativních výjimek? [↗](#)